

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zast. JUDr. Pavlem Šonkou, advokátem, se sídlem Tábor, Žižkovo náměstí 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti** Ing. A. H., zast. patentovým zástupcem Ing. Květoslavou Kubíčkovou, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, kterým byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2005, č. j. PV 1987 - 9970, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, ze dne 1. 3. 2004, č.j. PV 1987 – 9970, tak že předmět určení „Č. o. v. N./X“ podle připojeného popisu a výkresů spadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899.

Žalobou se stěžovatel domáhal soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného. Konkrétně brojil proti posouzení věci žalovaným po konstrukční stránce a dovozoval zkrácení a svých právech. Požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, byla žaloba odmítnuta, a to s odkazem na znění § 70 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Soud výslovně uvedl, že žalovaný při hodnocení rozdílů v konstrukčním uspořádání patentového nároku v patentu č. 269 899,

a porovnávaného předmětu určení čistírny odpadních vod N./X dospěl k závěru, že se nejedná o podstatné konstrukční rozdíly, které by znamenaly, že zařízení podle popisu předmětu určení nespadá do rozsahu ochrany patentového nároku patentu č. 269 899 a konstatoval, že pro výklad rozsahu ochrany v určovacím řízení je rozhodující obsah pojmů stanovených v patentovém nároku výčtem jejich znaků; pouze obsahuje-li předmět určení všechny tyto znaky pojmů definovaných v patentovém nároku, nebo jejich ekvivalenty, spadá do rozsahu ochrany daného patentu. Soud dále uvedl, že předmětem ochrany patentu č. 269 899 je čistírna odpadních vod určitého konstrukčního uspořádání spojená se septikem. Případný rozdíl mezi tím, zda jsou porovnávaná zařízení více či méně zapuštěna do terénu, není v tomto konkrétním případě rozhodné, neboť se nejedná o podstatný znak zařízení. Na základě provedeného porovnání předmětu určení s předmětem chráněným patentovým nárokem patentu č. 269 899 soud uzavřel, že žalovaný dospěl k závěru, že předmět určení obsahuje všechny znaky, které jsou obsaženy v patentovém nároku uvedeného patentu. Z výše uvedeného pak Městský soud v Praze dovodil, že žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu, jehož vydání závisí výlučně na posouzení technického stavu věci a především obsahuje pouze žalobní námitky týkající se technického posouzení předmětu určení, jehož přezkum soudem by nebyl možný. S odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto žalobu odmítl.

Kasační stížnost proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal stěžovatel z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Napadené usnesení je dle názoru stěžovatele nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť v jeho odůvodnění není vyjádřeno, v čem spočívá technický stav ve smyslu ustanovení § 70 písm. d) s. ř. s. Soud podle stěžovatele argumentuje toliko rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, aniž by své rozhodnutí o odmítnutí správní žaloby odůvodnil. Stěžovatel dále doplnil, že v daném případě nejde o posouzení technického stavu věci, ale jde o posouzení, jak je patentový nárok slovně popsán a porovnání patentů je otázkou právní a tudíž přezkoumatelnou. Z tohoto důvodu se soud měl podle stěžovatele žalobou věcně zabývat a napadené rozhodnutí správního orgánu přezkoumat a nebyl dán důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stejně tak stěžovatel brojil proti argumentaci soudu, že žaloba směřuje pouze proti rozhodnutí správního orgánu, jehož vydání závisí výlučně na posouzení technického stavu věci a především obsahuje pouze žalobní námitky týkající se technického posouzení předmětu určení. V dalších částech kasační stížnosti se stěžovatel vyjadřoval k samotné podstatě patentu a dovozoval nesprávnost napadaného správního rozhodnutí. Závěrem doplnil, že postup žalovaného není v souladu s metodickými pokyny Úřadu průmyslového vlastnictví (kterými nespecifikoval). S odkazem na výše uvedené pak stěžovatel dovozoval nezákonnost vyloučení z přezkumu dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a navrhoval zrušení napadaného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu a odkázal na odůvodnění obsažené v žalovaném rozhodnutí a žalobním vyjádření. Doplnil, že určovací řízení se zabývá rozsahem ochrany vyplývající z patentu, který je vymezen zněním patentového nároku, přičemž rozsah každého z nároků je dán jeho obsahem, tj. kombinací všech v něm uvedených znaků a určení, zda konkrétní předmět spadá či nespadá do rozsahu patentových nároků daného patentu, závisí výlučně na posouzení technického stavu věci. Žalovaný doplnil, že stěžovatel v žalobě nevznosl žádné žalobní námitky, které by se netýkaly pouze technického posouzení předmětu určení a je třeba souhlasit s rozhodnutím soudu o jeho nepřezkoumatelnosti. Žalovaný odkázal i na nález Ústavního soudu (ÚS 588/99), ze kterého podle něj vyplývá, že v případě určovacího řízení

jde ryze o odbornou technickou otázku a soud se nemůže zabývat ani posuzováním zákonnosti takového rozhodnutí, tedy nemůže se zabývat ani žalobními návrhy právního charakteru. Stejně tak podle žalovaného z označeného nálezu vyplývá, že rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví dle § 67 zákona č. 527/1990 Sb. nezakládá nemění či neruší práva, ale pouze autoritativně osvědčuje, že určité technické řešení je již chráněno existujícím patentem. S odkazem na uvedené pak žalovaný uzavřel, že kasační stížnost není důvodná a navrhl její zamítnutí.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., z povahy souzené věci, kdy žaloba byla odmítnuta, pak jmenovitě důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., což se podle Nejvyššího správního soudu i stalo.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví, ze dne 1. 3. 2004, č.j. PV 1987 – 9970, bylo vysloveno, že předmět určení „Č. o. v. N./X“ podle připojeného popisu a výkresů, nespadá do rozsahu patentu č. 269 899, jehož majitelem je Ing. A. H., P., protože nevykazuje všechny znaky patentového nároku tohoto patentu, neboť čistírna odpadních vod podle předmětu určení je na rozdíl od zařízení podle uvedeného patentu téměř celá zapuštěna do terénu, přičemž vlastní čistírna není usazena na krycí desce septiku, která není opatřena spojovacím otvorem pro korečkový dopravník. Stejně tak z rozhodnutí vyplývá, že z textu a vyobrazení patentu č. 269 899 a popisu a vyobrazení předmětu určení lze dovodit, že obě řešení se odlišují konfigurací konstrukčních prvků, kterým je spojovací otvor v krycí desce septiku v zařízení podle uvedeného patentu, a účelovostí, a proto porovnávaná zařízení nelze považovat za technicky ekvivalentní.

Proti tomuto rozhodnutí podal majitel patentu, Ing. A. H., v zákonem stanovené lhůtě rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví dne 6. 1. 2005, č. j. PV 1987 – 9970, který označené rozhodnutí změnil tak, že předmět určení „Č. o. v. N./X“ podle připojeného popisu a výkresů spadá do rozsahu patentového nároku patentu č. 269 899. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, která byla usnesením Městského soudu v Praze, ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, s odkazem na znění § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a § 70 s. ř. s. odmítnuta. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel shora specifikovanou kasační stížnost, která je nyní předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda označené správní rozhodnutí, proti němuž stěžovatel brojil žalobou, je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním

soudnictví, či nikoliv. Městský soud v Praze, který žalobu odmítl, se přiklonil k názoru, že nikoliv, neboť jde o rozhodnutí, jehož vydání závisí výlučně na posouzení technického stavu věci, které je ve smyslu § 70, písm. d) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno.

Tato otázka byla do rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 19. května 2005, č. j. Konf 9/2004 - 27), řešena rozdílně. Teprve jeho rozhodnutím došlo k ustálení rozdílné judikatury.

Zvláštní senát přitom dospěl mj. k závěru, že udělení (zrušení) patentu není soukromoprávní věc a je nerozhodné, že udělením (zrušením) vznikají nebo zanikají soukromoprávní nároky. Žádná soukromá osoba, se kterou je přihlašovatel (majitel) v rovném postavení, mu nemůže registraci udělit ani mu nemůže patent zrušit. To může učinit jenom správní úřad, který k tomu má zákonnou kompetenci, a může to udělat jen tak, že o tom vydá vrchnostenský správní akt. Proto tedy i v přezkumném řízení soudním se žalobce nedomáhá žádného svého soukromoprávního nároku, ale jen toho, aby správní úřad o věci rozhodoval podle zákona. Z vyložených důvodů proto zvláštní senát vyslovil podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., že rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí Úřadu o zrušení patentu náleží soudu ve správním soudnictví.

V duchu jeho rozhodnutí se pak nese i navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 A 127/2001 – 91, (www.nssoud.cz), z něhož vyplývá, že *rozhodnutí o návrhu na zrušení patentu není rozhodnutím výlučně závisejícím na posouzení technického stavu, neboť hodnotí splnění podmínek pro zrušení rozhodnutí o udělení patentu, tedy skutečnost, zda v době jeho udělení k tomu byly splněny všechny zákonné podmínky. Jeho soudní přezkum proto není vyloučen. V řízení o návrhu na zrušení patentu nelze hodnotit procesní postup předcházející udělení patentu, ani formální vady rozhodnutí o udělení patentu, ale pouze, zda jsou splněny zákonné podmínky pro jeho zrušení.* Obdobně ani rozhodnutí zda předmět určení spadá či nespadá do rozsahu dřívějšího patentového nároku, jako tomu bylo v tomto případě, není rozhodnutím výlučně závisejícím na posouzení technického stavu.

S odkazem na výše uvedené tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit závěrům Městského soudu v Praze, který dovodil, že žalobu bylo třeba s odkazem § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na § 70 písm. d) s. ř. s. odmítnout. Naopak bylo třeba přisvědčit závěrům stěžovatele o přezkoumatelnosti takového rozhodnutí ve správním soudnictví.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než napadané usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 24. 11. 2005, č. j. 8 Ca 81/2005 - 37, pro jeho nezákonnost zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, ve kterém městský soud žalobu věcně přezkoumá, a to zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy ve správním soudnictví a podle výše uvedených normativů vyjádřených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Dalšími námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud za této situace, tedy situace kdy vrací rozhodování ve věci Městskému soudu v Praze, nemohl zabývat a ani tak nečinil.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský (městský) soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu